

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606773120/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

jeg da ikke paa, uden naar vi læser om ham. – Jeg synes, hvis jeg kunde blive som Marit, – det var det allerdejlteste, der var til.»

»Uh, jeg er næsten bange for at høre noget, der er ligesaa kjønt,« sagde Kathrine; »for saa er det jo hellerikke virkeligt.»

»Der kan da ingen Ting være saa kjønt som *En glad Gut*,« sagde Anna.

»Jo, Moder siger, at *Symøse Solbækken* er meget dejligere,« sagde Kathrine, hgefrem sagte og ængsteligt; »hun siger, at den kan man aldrig glemme, saalænge man lever.»

De tav alle fire. Det var dog underligt at skulle til at opleve saadant noget. –

Der var kommen en tredje Mand til og gik foran sammen med Onkel Jørgen og Morten i Fejlgaard. – Det var Gaardmand Lars Nielsen fra Høiting.

»Mon Lars Nielsen ogsaa vil op til Skolen?« hviskede Anna til sin Broder.

»Nej!« sagde han.

»Hvorfor troer I ikke?« spurgte Henriette.

»Jo, for han er een af Jætterne,« sagde Karl.

– De tre Mænd foran standsede. Der gik en Vej af til højre. – Lars Nielsen havde Ordet: »Nej, aa, nej, Hr. Pastor, A har ikke det allerfjærmeste at indvende imod, te der afholdes Møder. Det gjorde Djeves Formand ogsaa i sin Tid. Han holdt Bibellæsning i Skolen, saa vidt A mindes, en Gang hver fjerde Uge. – Men A kan ikke forstaa, hvad Børnene og de unge Mennesker de skal da bære saen noget for, som det, de fortalte os om sidste Vinter, naar de kom hjem fra Moderne, – vi havde en Tjenestdreng hos vos, som var nu saa møj fortaget af det – – Ja, kan A huske, hvad det da var, om nogen Trolde, eller Trolde-kjællinger – hvad't var – som gik og ragt' i Ilden med djer' lange Næser, hi, hi, hi – – Ja, A skal ikke nægte, A var saa forleet af't – –»

»Det kan jo ogsaa være godt at komme til at le en Gang imellem,« sagde Præsten.

»Ja, ja – ja, ja! Men – eh – vi skulde jo vel ikke le af, hvad vor egen Sjælesorger han fortalt' vos.»

»Hvorfor ikke?«

»Hvorfor ikke? – A mener, det er vel ikke derfor, vi har en Sjælesorger, for te vi skuld' le af ham, nej, det er det vist ikke.»